

Stéphane Mallarmé

„Květiny“

Ze zlata lavin, jimiž azur plál
v den stvoření a z hvězd věčného sněhu,
můj Bože, velké kalichy jsi stkal
pro mladou zem, jež dýchala jen něhu...

Kosatce žluté s šjí labutí
a božský vavříin vyhostěných duchů,
jak prsty serafů ve vzplanutí
kdy rdí se nachem panenského vzduchu.

A hyacintů šperk, myrt luzný sníh
a růži rovnou tělu ženy v plání,
tu Herodias zahrad zářících,
krev horká kterou rosí bez ustání.

Ty stvořil's štkající běl lilií,
jež vznášejí se vždy na vzdechů moři,
jichž vůně valný obzor opijí
a snivě k luně slzící se noří.

Však hossana za květů nádheru,
hod očí, jiskření hvězd zemí šírou,
zni tobě za mystických večerů
a jásoť, Otče, kadidlem i lyrou,

Že stvořil's ten květ s bájným kalichem,
ty Bože silný, Bože spravedlivý,
smrt balsamickou jenž má v lůně svém
pro básníky mdlé, život jež rve divý.

Vlasta Lichtágová (1921 -2013), malířka, keramička, průmyslová výtvarnice.

Celý svůj život zasvětila umělecké tvorbě. Vdala se za svého profesora na Střední škole uměleckých řemesel v Brně, Jana Lichtága, s kterým dlouhá léta umělecky spolupracovala. Výrazně se zapsala do dějin českého sklářství, a to jako mladá designérka skla u bratrů Beránků ve Škrdlovicích na konci čtyřicátých let minulého století. „Škrdlovická antika z přelomu padesátých let, to jsou Lichtágovi.“ Ke konci padesátých let se již téměř výhradně věnuje malbě. Jejím hlavním motivem, který ji provázal celý život byla pomíjivá krása květin, květinových a ovocných zátiší. V jejích dílech se zrcadlí všechna roční období a daří se jí zachytit vůni květin, chuť ovoce a bezstarostnou radost lidského bytí, které procítěně vnímá elementární krásy přírody.